

Az elmúlt hónapok kihalódásai, restsége, az egymást váltó melankólia és kétségbeesés után – egy végre sikeresnek induló rajz segítségére ismét megpróbáltam felderíteni helyemet, helyzetemet, a nekem szánt szerepet, a jövőben végzendő munkálkodást – az eddiginek kétségtelemül predestinativ erejét nem szem elől tévesztve. Az eredmény nem tulságosan látványos, ékesszólásra nem adna alkalmat akkor sem, ha ilyenre képességen volna.

A homokra gondoltam, melyet ujjaim között pergettem és amivel a fehér olajfestéket összekevertem, kis dombokat, hosszú hegyláncokat nyertem segítségükkel, mindez folyó hullámjaihoz kezdett hasonlítani, majd arra is fény derült, hogy sárokat irtam egymás alá, kövyv lett belőle; egy fehér sző, telehívaté fehér dombokkal – vajon miről szól?

A homok pereg le a teyereemből, miként sorban írja az eszetem a végtelen történetet egy öregről; é, el, té, e, gé, ipszilon, té, em, gé, e, er, i, ö, er, e, gé, – betűk sorakoznak egymás után, vég nélkül, kezdet nélkül, a munka irdatlan, már talán nem is emberi, – sivár és unalmas – szokás erre mondani, de Istenem, milyen másképp hat az elkezdett, majd később abbahagyott írás, mondjuk egy hónap múlva, mert közben én is változom, minden megváltozik, maga a kép elsősorban. Es az ember a mindennek életet adó vízbe mártja az eszetet és folytatja a megváltozott és mégis ugyanazon munkát, feloldódva a személytelenség verázsában, később gyerekes örömmel gondol arra, hogy hasonlóképpen tesz, a hogy a Nap folytatja a sugárzást, egy fa a növekedést, a víz a morajlást, a túlélők az életet.

A homokszemeket felkapja a víz, és jóliasmert hegyláncokat mintáz, mint ahogy a szél fúj, leveleket táncoltat, lyukakat és árkokat váj és esőt hoz: jótékonyan egy végigszenvedett nap szennyét.

Keresgélvé, bábortalamul, mégis a bizonyosság ritmusában, pontmező formálódik, lassan, nagyon lassan, pontonként, csend árad azét a papirom egy permanens monótonia törvényében – s ha újra megszenni kezd a szél, minden újraoszdul –

Micsoda reménytelen, és egyben mulatságos megközelítése az örökkévalóságnak – gondolom – hiszen ezt a rajzot évekig kell folytatni, de egy emberi élet mikrokozmoszában – homályos és bizonytalan, de boldog sejtecsink vannak a teljesség makrokozmoszának végtelenségéről.

Igy egy ember, ha szerencséje van, átélheti, megpróbálhat visszaemlékezni rá, és egyensúlyba kerülni ezzel az élménnyel, – ha még nagyobb szerencséje van, megkísérélheti láthatóvá tenni, esetleg mások számára is.

Gyönyörű teremtmények láthatnak napvilágot, sugárzóak, titkosak, megfajthatatlanok, és fogalmuk sincs róla, honnan nyerhettek ilyen delejes töltést.

Es természetesen, hogy csak töredékek. Darabkái a teljességnek, utalások egy "tükör által homályosan" érzékelt költészetre, ami vég nélküli mélyáram, végtelenül aradó szeretet, melynek része az éppen – szomorúnak, boldognak, egyhangúnak, mulatságosnak, sikertelennek, szépnek, tragikusnak ítélt életünk.

A homokra gondoltok, melyet ujjaim között pergettem – áldott, végtelen zene szól, szjándék, ha meghallgatom, tudom, sokkal régebben szól, szól, folytatódik egy üzenet, amit alig-alig fogunk fel, az sem baj, ha sok a jaj, sok a közömbös, de mindenki odafigyelhet, csak egy kicsit legyenek csendben: minden jórafordulhat.